

בטחון לאומי.

דב צמיר. 22.10.2000

המלחמות בין ישראל ל הערבים הן תולדה של קונפליקט בעומק, הכולל בתוכו כל המרכיבים המהותיים של נגודי אינטרסים קיומים : מאבק על אותה הטריטוריה ; שוני וניגודים על אופייה של הציביליזציה ; דתות שונות , ו זכרונות הסטורים אסימטריים : גדולתן של האימפריות האסלאמיות מצד אחד, לעומת דכוי וההשפלה כעם חסות.

אזור שבמשך 1400 שנה היה תחת שלטון ערבי-מוסלמי, כמעט הומוגני דתית ותרבותית, הנתון לתהליכים הסטורים מורכבים ביותר : מלחמות, נפילתן והקמתן של אימפריות הפוגעות ומשנות את הקונפיגורציה של האזור : דקולוניזציה וגבוש לאומי, ותהליך מואץ של מודרניזציה. בעידן הזה ועד הימים האלו נתונים העמים וארצות האזור למשברים פנימיים ולמלחמות בין לבין עצמם, במאה השנים האחרונות.

בואם של היהודים להתישב בא"י. החל מסוף המאה ה-19 , (במקביל להגירה הגדולה של יהודי אירופה לכל חלקי העולם,) הכניסה לאזור גורם זר, שונה בבחינה לאומית, תרבותית, דתית. היהודים חיו באירופה ברציפות יותר מאלף שנה, הוו חלק אינטגרלי מיצירתה של הציביליזציה המערבית, (JUDEO-CHRISTIAN), על ההשכלה, המודרניזציה, הלאומיות, המדעים והטכנולוגיה, מבנה מוסדות הצבור, הדמוקרטיה, המדינה המודרנית. והיהודים הראשונים שבאו מאורגנים בסוף המאה ה-19 היו יהודי מזרח אירופה.

הם היו גורם זר, בעיני תושבי המקום, ובגלל דמיונם לנציגים של הקולוניזטורים האירופים, ח